

p o e z i e

Noi nu mai avem dreptul să iubim.
Fiindcă știm: repede trecătoare e febra,
Mirarea, durerea, rușinea...
Nesfârșită, nesfârșită oboseala.

Oboseala de după dragoste. În care uiți, ești uitat.
În care din tine nu mai rămîne decît un abur
Care se destramă, încet.

Nici o urmă în aer, pe masă, pe covor, în piele.
Nici o urmă pe cearceafurile proaspăt spălate.
Doar oboseala. Nesfârșită. Oboseala.

O duminică liniștită

Ea îmi tăia creierul în felii subțiri, subțiri.
Cuțitul era bine ascuțit, purta mănuși transparente
De plastic. Nu se mînjise de sînge
Aproape deloc. E-o bună gospodină. Nu face
Nimic de mîntuială.

Eu zăceam sub chiuvetă, cu capul băgat
Pe jumătate-n găleata de gunoi. Pe geam
Intra un aer proaspăt, gîngurit de păsărele.
Ea era îmbrăcată în rochia ei vișinie,
C-un decolteu mai mult decît generos.

A-ntins, frumos, feliile pe-o farfurie de Jena,
Le-a acoperit cu staniol
Și le-a băgat în congelator. S-a-mpiedicat
De mine. Mi-a tras un picior în ficat,
Apoi s-a spălat cu grijă pe mîini.

Era o duminică luminoasă de primăvară, clopotele
bisericii de vizavi
Au început să bată, apoi s-a auzit: „Doamne,
miluiește!”
Ea și-a scos, atentă, mănușile, apoi le-a aruncat
în găleată
– Mi s-au oprit, ca o mîngîiere ușoară, pe ceafă. –
Și a ieșit să se plimbe.

Mă simțeam cumva ușurat. Mă simțeam bine.
Cred că nu mai era supărată pe mine. Cred că mă
iubește.

Iar mănușile mai păstrau ceva din parfumul ei.

* * *

Coapsele ei mă strîngeau.
Umede și lipicioase

Un oraș de purpură răsărise în zare
Gîfîiam, transpiram, dar nu înaintam
Deloc.

„Oh, oh, oh, oh!” am strigat. Nu era durere,
Nu era bucurie. Coapsele ei
Umede și lipicioase mă strîngeau.

Orașul se decolora încet în zare.
Gîfîiam, transpiram, dar nu reușeam
Să înaintez.

„Bum, bum, bum, bum!” se lovea inima, ca o minge
De pereți. Luminoase și calde,
Umede coapsele ei mă strîngeau.

După dragoste

Și, dintr-o dată, pasărea a înghețat în aer.
Lucrătorii s-au prăbușit.
Conductele s-au acoperit de rugină.

Doar fumul negru. Casele negre.
Și iarba. Neagră. Orbitale vineții.

Alexandru Mușina

Noi treceam grăbiți. În capsule.

Doar o ușoară mîzgă. Pe sex,
După dragoste.

Roșu în iarbă

În iarbă, roșie carne sexul ei.
De ce era acolo? De ce eram acolo?
De ce s-a desfăcut, fierbinte?

Nimic nu are sens. Ce-am așteptat
S-a întîmplat. Ce am visat
E roșu, aici, în iarbă.

Ninive

Sexul meu intrînd, prietenos,
În sexul tău. Mirosul pielii tale, de copil,
Albastrele vene pe tîmple, alunițele de pe gît,
Buzele brusc înroșite, respirația accelerată,
Respirația ta dragă:
Aerul ieșind cald din plămîinii tăi
Și îmbrăcîndu-mă într-o boare subțire.

Mai îndepărtată decît Ninive și Babilon,
Mai inaccesibilă decît Ophir și Palmyra!
Fără speranță, fără speranță, fără speranță.
Fără speranță: mîna ta-n mîna mea, ochii tăi
Privindu-mă de aproape, pieptul meu apăsînd
Sîinii tăi umezi și fierbinți. Fără speranță: limba
mea
Pe omoplații tăi cu gust de migdală, fără speranță
Acea după-amiază, aceea după-amiază...

Mai îndepărtată decît era precambriană, decît
Jurasicul și triasicul, decît brontozaurii, trilobiții,
celenteratele,
Mai îndepărtată decît ușa care nu se va deschide
niciodată,
Mai îndepărtată decît telefonul ce nu va suna nicîcînd.

Mai îndepărtată, tot mai îndepărtată cea după-
amiază,
În care-am să mă topesc încetul cu-ncetul
Privindu-ți spatele gol, arcuit, puful auriu de pe
ceafă,
În care-am să mă descompun fără speranță
Visînd la perii cîrlionțați ai sexului tău.

În care sexul meu nu va intra niciodată
Nici trist, nici vesel, nici umil, nici furios,
Nici obosit, nici strălucind de promisiunea
Unei dinastii blonde, cu ochii albaștri.

Nu va intra niciodată, căci mai departe
Ești ca Ninive și Babilon, ca Fou-Tzien și Cartagena,
Ca Tenohtitlan și Samara, ca Ophir și ultima Thule,
Mai departe ești decît aerul ce mă înconjoară,
Decît sîngele care-mi bate în tîmple,
Decît mîna fără nici o putere, decît sexul meu
Care nici măcar nu mai poate să viseze la tine.

* * *

Am calculat totul. Am cumpărat.
O bucată de timp. Un loc. Sunete și mirosuri adecvate.
Dar ea nu a venit. Ea
A trecut într-o lume
Fără legi, fără sens, unde nimic nu se mai poate.

Desigur, unul din zei e fals. Dar care?
Sau zeii de azi sunt simple carcace?
La fel cum, după moarte,
Măduva se retrage din oase.

* * *

Visez la femeile din reviste,
Sau la tine, cum erai acum 10 ani,
Acum 20 de ani?

Ele sînt hîrtie strălucitoare,
Tu carne și sînge, respirație fierbinte.

Ele sînt contur și culoare,
Tu senzor și feromon.

Ele există în milioane de exemplare,
Tu...

În seara asta am vrut să mă bag
Sub pătură și să plîng. N-am putut:

Nu simt nimic, nu îmi mai amintesc nimic.
Doar un tremur și-o creștere-a pulsului,
Senzația că ceva cald, cald îmi lipsește,
Că voi începe să dîrdîi tot mai tare,
Pîna-am să îngheț.

Tristan

Poveștile lor nu fac doi bani. Aseară
Iar ne-am certat. Am vrut
Să-ți trag una peste față, să urlu, am vrut
Să facem dragoste, să plîngi, să vorbesc,
Să-ți spun ce nu ți-am spus niciodată.

Ce? Am uitat. Am vrut să trag un picior în ușa,
S-o sparg. Să dau un cap în oglinda din hol.

Desigur, nu am făcut nimic. Am închis
Doar ușa, cu grijă, când am ieșit

Să dau o raită prin aerul înghețat de afară. ■

(din volumul **Regele dimineții**, în curs de apariție
la Editura **Tracus Arte**)